

Утікач

Володимир Біляїв

Не відав він, де друг його, де недруг,
Глухих осель минаючи принаду
В чужім краю. В його зелених нетрях
Знаходив він спочинок і розраду.
Ні, не порубником, не браконьєром
І не прочанином, що знає мед утоми,—
Як в казці, він за птахом синьоперим
У світ рушав із батьківського дому.
Хода його — не крок легкий мисливця,
Ціпок в руці — не виряд альпініста.
І яблуня, що звуть її кислиця,
Свій плід терпкий йому давала їсти...
Іде подалі від людських кочовищ,
Від лихоманки звичок, згуб і збочень,
На плесі вічного душі своєї човен
Кермуючи завжди на світлий почин.
Там трелі-тьохки, перелуни птичі
Крихкої тиші крешуть кригу,
Прадавнє там і надить і владиче,
Замкнувши все у таємничу книгу
Незмінних барв і споконвічних тонів
В тривкому дереві, у посвисті пташати,
Там все Творець премудро узаконив,
Щоб світ окрасити і щоб його втішати:
Дуби, у панцирі кори закуті,
Сосна, налита вщерть теплом живиці,
До вас припасти в розпачу й покуті
Йому судилося в його непевнім віці.